

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 159/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť L. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Tos 8/2014 z 29. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2014 doručená sťažnosť L. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 7 Tos 8/2014 z 29. januára 2014 (ďalej len „uznesenie z 29. januára 2014“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 3/12 zo 4. januára 2012 (ďalej len „uznesenie zo 4. januára 2012“) vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba u neho začala plynúť od 1. januára 2012. Na základe uznesenia krajského súdu zo 4. septembra 2013 bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ bol rozsudkom sp. zn. 1 T 88/2012 z 19. júna 2013 v skutkoch 1 až 10 uznaný vinným z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne a ochranný dohľad v trvaní 36 mesiacov.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania bol rozsudok okresného súdu z 19. júna 2013 zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 66/2013 a okresnému súdu v ňom bolo uložené zabezpečiť objektívne vyšetrenie a posúdenie duševného stavu sťažovateľa na určenie príčetnosti ako okolnosti podľa § 23 Trestného zákona, ktorá by mohla vylúčiť jeho trestnú zodpovednosť, ako aj vysporiadať sa dôvodnosťou a zákonnosťou namietanej právnej kvalifikácie konania sťažovateľa, ktorý dosiaľ nie je právoplatne odsúdený.

Sťažovateľ podal 13. decembra 2013 žiadosť o prepustenie z väzby, v ktorej poukázal na znalecký posudok MUDr. D. C. a MUDr. E. M. (ďalej len „súdne znalkyne“), ktoré ho aj vyšetřili v ústave na výkon väzby a potvrdili predchádzajúce závery psychiatrov od roku 1996, podľa ktorých u neho bola zistená psychická porucha a ktoré dospeli k záveru, že sťažovateľ trpí schizotypovou poruchou. Súdne znalkyne zároveň konštatovali u sťažovateľa problémové prispôsobovanie sa bežným životným záležitostiam a situáciám, uzatváraním sa pred sociálnymi kontaktmi a jeho poruchu charakterizovali tak, že ide o

poruchu osobnosti, najmä v oblasti myslenia a kontaktu s realitou, ale má i príznaky, akými sa prejavuje schizofrénia. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že sťažovateľ od štrnástich rokov navštevuje psychiatrov, denne potrebuje lieky z dôvodu silných depresívnych úzkostných stavov a bez liekov nevie žiť ani vo väzbe. S uvedeného vyplýva, že v jeho prípade neexistuje reálny dôvod útekovej väzby. V tejto žiadosti o prepustenie z väzby sťažovateľ argumentoval ďalej tým, že u neho nie je naplnený ani dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože pokiaľ dodrží pokyny psychiatra a bude brať lieky, prípadne sa podrobí hospitalizácii na psychiatrii, nebude mať možnosť pokračovať v trestnej činnosti. S ohľadom na uvedené okolnosti sťažovateľ zároveň okresnému súdu navrhol nahradenie jeho väzby zárukou poskytnutou jeho matkou Ing. A. K. a otcom L. K. písomným sľubom alebo nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Zároveň sťažovateľ v tejto žiadosti poukázal na to, že s rodičmi počas výkonu väzby nadviazal silný citový vzťah a jeho rodičia sú ochotní dozerieť na jeho liečbu, môže u nich bývať a sú ochotní ho kontrolovať a zabezpečiť jeho účasť na pojednávaniach.

Okresný súd uznesením z 13. januára 2013 zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby, neprijal ponúknutú záruku dôveryhodnej osoby, neprijal jeho písomný sľub a nerozhodol ani o nahradení jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. V jeho odôvodnení konštatoval, že sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby je neopodstatnená a dôvody väzby u neho naďalej trvajú, pretože sa u neho nič podstatné nezmenilo, keďže je i naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov právne kvalifikovaných ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin terorizmu a podľa okresného súdu stále pretrvávajúca reálna obava, že by po prepustení na slobodu mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestu, a rovnako je reálna obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, o čom svedčí, že skutok dlhodobo pripravoval, sledoval svoje ciele a okolie, uložil rúrovú bombu, ako aj rozposlal zásielky s nástražným výbušným systémom. Okresný súd neprijal záruku sťažovateľových rodičov, pretože považoval za preukázané, že v ich dome protiprávnu činnosť plánoval a rodičia nemohli nijakým spôsobom ovplyvniť jeho výchovu. Pri odôvodnení útekovej väzby okresný súd poukázal na to, že sťažovateľ sa zaoberal falšovaním občianskeho preukazu a z výpovede svedka S. zistil, že sťažovateľ plánoval útek pred políciou.

Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 13. januára 2013 podal sťažnosť, v ktorej uviedol, že uvedené uznesenie považuje za nezákonné, pretože v ňom okresný súd neposúdil dôsledne dôvody jeho prepustenia, nezohľadnil jeho situáciu, ktorá je podrobne rozpísaná v jeho žiadosti, a na dôvodoch uvedených v tejto žiadosti sťažovateľ zotrval.

Krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 13. januára 2013 uznesením z 29. januára 2014 zamietol. Z odôvodnenia uznesenia z 29. januára 2014 vyplýva, že postup okresného súdu v predmetnej veci považoval za správny a v tejto súvislosti poukázal na dôvodnosť podozrenia, že sa sťažovateľ dopustil skutkov, pre ktoré bola podaná obžaloba, ktorá je potvrdená dôkazmi z prípravného konania a hlavného pojednávania. Krajský súd si osvojil závery okresného súdu týkajúce sa reálnosti existencie obáv, že v prípade prepustenia z väzby ujde, resp. že bude pokračovať v trestnej činnosti. Následne krajský súd konštatoval, že väzba je vykonávaná legálne za dodržania správneho procesného postupu v trestnom konaní a jej nahradenie zárukou, sľubom alebo dohľadom podľa § 80 Trestného poriadku nie je vzhľadom na charakter, rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ako i s ohľadom na osobu sťažovateľa v konkrétnom štádiu trestného stíhania možné.

Sťažovateľ v rámci odôvodnenia v súvislosti s tvrdou neexistenciou dôvodov väzby u neho vo svojej sťažnosti uviedol, že nie je schopný sa o seba postarať, s ohľadom na svoju duševnú poruchu vyžadujúcu si udržiavaciu dennú liečbu a pomoc odborníkov je odkázaný na každodennú pomoc a starostlivosť rodičov, od ktorých je aj finančne závislý, a nikdy nebol zamestnaný a nikdy necestoval, resp. nebol mimo Košíc. Taktiež v tejto súvislosti poukázal na závery psychológov v prípravnom konaní, podľa ktorých sa uzatvára pred sociálnymi kontaktmi, nevie sa prispôbiť životným situáciám a nemá kontakt s realitou.

V prípravnom konaní bol zadovážený znalecký posudok MUDr. S. D. a MUDr. J. L., ktorí konštatovali, že sťažovateľ trpí vrodenu psychopatiou, poruchou osobnosti s rysmi schizoidnými i histrionskými v rámci psychopatického vývoja. Sťažovateľ poukázal na to, že v Slovníku cudzích slov našiel význam slova schizoid, podľa ktorého je to lekársky výraz

pochádzajúci z gréčtiny a znamenajúci neúplne vyvinutú formu schizofrénie, schizoidný rys je charakteristický pre schizoida. V tomto smere možno podľa sťažovateľa vnímať zhodu medzi znaleckým posudkom z prípravného konania a znaleckým posudkom z odboru psychiatrie, ktorý predložila obhajoba, ktorý bol podaný súdnymi znalkyňami. Znalecký posudok predložený obhajobou podľa sťažovateľa u neho dokazuje prítomnosť duševnej poruchy tzv. schizotypovej poruchy, v dôsledku ktorej je u neho v podstatnej miere znížená jeho ovládacia a rozpoznávacía schopnosť. Podľa znaleckého posudku z prípravného konania u sťažovateľa ide o vrodenú psychopatiu a obaja znalci, ktorí ho predložili, ho charakterizovali ako schizoidnú osobnosť.

Sťažovateľ v predmetnom konaní predložil sľub, že sa nedopustí protiprávneho konania, bude dodržiavať pokyny psychiatra, bude brať pravidelne lieky, dostaví sa na pojednávanie, a taktiež rodičia dali záruku za jeho riadne správanie. Vo výkone väzby sa sťažovateľ neustále dožaduje návštev psychológa, denne berie lieky, pretože len tak vie „prekonať väzenské prostredie“.

Dokazovanie až na otázku posúdenia duševného stavu sťažovateľa bolo v predmetnom konaní ukončené. Podľa sťažovateľa súdy zúčastnené v predmetnom konaní na rozhodovaní v jeho veci dostatočne nezohľadnili jeho zdravotný stav, resp. jeho záujmy, a taktiež nedostatočne posúdili možnosť nahradenia jeho väzby zárukou podanou jeho rodičmi alebo možnosť využitia inštitútu probačného a mediačného úradníka, keďže uskutočnenie medikamentóznej liečby sťažovateľa vo väzbe, ako ani možnosť jeho liečby umiestnením v nemocnici pre odsúdených nie je podľa neho s ohľadom na jeho zdravie postačujúce.

Podľa sťažovateľa jeho väzba nemá zákonný ani ústavný podklad a je v rozpore s jeho základnými právami podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj s právom podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu z 29. januára 2014 došlo k porušeniu

jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, zruší toto uznesenie a prizná mu náhradu trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a 50 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru uznesením krajského súdu z 29. januára 2014. K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nedostatočne zohľadnili okolnosti predmetnej veci, predovšetkým neposúdili dôsledne dôvody jeho prepustenia súvisiace s jeho zdravotným stavom, nezohľadnili skutočnosť, že dokazovanie v predmetnej veci prebieha už len v súvislosti s otázkou posúdenia jeho duševného stavu, a taktiež nedostatočne posúdili možnosť nahradenia jeho väzby inými zákonnými prostriedkami.

Z uvedeného vyplýva, že podstatou všetkých námietok sťažovateľa je namietané nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 29. januára 2014 a úlohou ústavného súdu v tejto veci bolo posúdiť, či uvedené uznesenie spĺňa požiadavku ústavnej konformnosti.

Ústavný súd preto preskúmal uznesenie krajského súdu z 29. januára 2014, ktorým tento súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu okresného súdu z 13. januára 2014, v ktorom krajský súd v podstatnom uviedol:

«Okresný súd postupoval vecne správne, keď obžalovanému podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Dôvodnosť podozrenia, že sa obžalovaný dopustil skutkov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, je doposiaľ potvrdená priebežne vykonanými dôkazmi z prípravného konania, ako aj hlavného pojednávania.

Pokiaľ sa týka dôvodov väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por., krajský súd v podrobnostiach odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia a ich odôvodnenia zo 4. 9. 2013, 27. 12. 2012 a 3. 10. 2012, na ktorých zotráva a tieto do doby súčasného rozhodnutia považuje za nemenné. Okresný súd podrobným spôsobom odôvodnil reálnosť a existenciu obavy, že obžalovaný v prípade prepustenia z väzby na slobodu ujde, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. v trestnej činnosti bude naďalej pokračovať. Dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu si krajský súd v celom rozsahu osvojil a s týmito sa bez výhrad stotožnil. Krajský súd v prípade výkonu väzby u obžalovaného L. K. nezistil ním namietané porušenie základných ľudských práv a slobôd. Väzba obžalovaného je vykonávaná legálne, a to za dodržania správneho procesného postupu v trestnom konaní. Dôvody väzby uvedené v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. por. sú u obžalovaného naďalej dané a splňajú zákonom požadované kritériá.

Nahradenie väzby zárukou, sľubom alebo dohľadom podľa § 80 Tr. por. nie je v konkrétnom štádiu trestného stíhania u obžalovaného L. K. možné, a to vzhľadom na charakter, rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ako i na osobu obžalovaného. Aj v tejto časti krajský súd na zdôvodnenie svojho tvrdenia odkazuje na podrobné dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu.

Krajský súd v konkrétnom štádiu trestného konania nemal pochybnosti o tom, že väzba obžalovaného L. K. je adekvátnym a dôvodným zabezpečovacím opatrením, a preto jeho sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol, pretože nie je dôvodná.»

Ústavný súd taktiež preskúmal uznesenie okresného súdu z 13. januára 2014 v rozsahu, v ktorom naň odkázal krajský súd v uznesení z 29. januára 2014. Okresný súd v uznesení z 13. januára 2014 v podstatnom uviedol:

«Samotná skutočnosť, že Okresný súd Košice I, dňa 19. 6. 2013 vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý doposiaľ nenadobudol právoplatnosť na tejto skutočnosti (dôvodoch väzby) sa nič podstatného nezmenilo. Obžalovaný je naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov, právne kvalifikovaných ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v skutku 1) v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., a za zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 2, 4 písm. b), c) Tr. zák., za použitia ustanovenia § 140 písm. e) Tr. zák. Skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že ich spáchal obžalovaný.

Okrem uvedených formálnych podmienok naďalej existujú aj materiálne podmienky väzobného stíhania obžalovaného. Podľa názoru súdu je tu naďalej reálna obava, že obžalovaný by v prípade prepustenia na slobodu mohol ujsť alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu. Rovnako je tu reálna obava, že obžalovaný by v prípade ponechania na slobode by mohol pokračovať v trestnej činnosti, o čom svedčí skutočnosť, že obžalovaný sa na skutok dlhodobo pripravoval, zabezpečoval potrebné komponenty na zhotovenie rúrovej bomby, sledoval svoje ciele a okolie, a následne uložil rúrovú bombu, ako aj rozposlal zásielky poštovou službou s nástražným výbušným systémom MVDr. K. Súd dáva do pozornosti samotné okolnosti na strane prípadu, kde ak však existuje logickými úvahami podložená dôvodnosť podozrenia a pristúpi k tomu niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 Tr. por., tak orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné viesť trestné stíhanie väzobné. Súd si je vedomý aj skutočnosti, že väzba je jedným z najväčších zásahov do osobnej slobody, pričom možno k nej pristúpiť len za výnimočných okolností. V tomto prípade však takéto výnimočné okolnosti nastali a spočívajú tak v špecifikách trestnej veci ako takej, ako aj vo viacerých špecifikách týkajúcich osoby obžalovaného L. K. V spojitosti s týmito skutočnosťami a s prihliadnutím na právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý je obžalovaný stíhaný – obzvlášť závažný zločin terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v skutku 1/ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., a za zločin nedovoleného ozbrojovania podľa §

294 ods. 2, ods. 4 písm. b), písm. c) Tr. zák., za použitia ustanovenia § 140 písm. e) Tr. zák, kde je zákonom stanovená dolná hranica trestnej sadzby 20 až 25 rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie.

Súd vo veci koná prednostne a urýchlene, tak ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por. Ten vo veci už raz rozhodol a to dňa 19. 6. 2013, pričom tohto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť. Nový termín hlavného pojednávania je vytýčený na deň 20. 2. 2014, kde okresný súd už priebežne vyzval znaleckú organizáciu aby vo veci postupovali v zmysle § 2 ods. 6 / Tr. por., o čom svedčí úradný záznam na č. l. 2654.

Súd neprijal ani písomný sľub obžalovaného L. K. na nahradenie jeho väzby, pretože tento nepovažoval vzhľadom na osobu páchatel'a za dostatočný.

Za dostatočný inštitút na nahradenie väzby obžalovaného súd nepovažoval ani ponúknutú záruku zo strany dôveryhodnej osoby – matky obžalovaného Ing. A. K. a otca L. K. opätovne s poukazom na osobu obžalovaného. Podľa názoru súdu, ak je obžalovaný dôvodne podozrivý zo spáchania trestnej činnosti, ktorá je predmetom tohto konania, nemožno považovať vplyv jeho matky za tak zásadný, aby mu zabránila v prípadnom páchaní ďalšej trestnej činnosti, pričom jej nič nebránilo, aby takýto vplyv využila už v minulosti. Súd v tejto súvislosti ani nepostupoval podľa § 80 ods. 2 Tr. por., teda neoboznámil dôveryhodnú osobu – Ing. A. K. a L. K. s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, ktoré odôvodňujú väzbu z dôvodu, že táto osoba nespĺňala podmienky na jej prijatie. Súd v tomto smere poukazuje na znenie predmetného ustanovenia, z ktorého s poukazom na gramatický výklad jednoznačne vyplýva, že takýto postup je potrebný len ak zároveň ten kto ponúka prevzatie záruky spĺňa podmienky na jej prijatie. Súd zároveň poukazuje na ust. § 72 ods. 2 Tr. por., ktoré upravuje procesný postup súdu pri rozhodovaní o väzbe, ktorým je aj rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby, resp. žiadosti o nahradenie väzby (§ 72 ods. 1 písm. b) Tr. por.), ktorý súdu ukladá, že pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý a o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí len prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Osoba ponúkajúca záruku sa upovedomí o výsluchu len ak je to potrebné. Súd dospel k záveru, že účasť dôveryhodnej osoby tak Ing. A. K. ako aj L. K. pri výsluchu obžalovaného vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti, potrebná nebola, pretože táto osoba nespĺňala podmienky na jej prijatie. Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný sa

na skutok dlhodobo pripravoval v domácnosti, kde obžalovaný v tom čase býval v spoločnej domácnosti s rodičmi Ing. A. K. a otcom L. K. Rovnako je tak preukázaná skutočnosť, ktorá tvorí súčasť súdne spisu, kde matka obžalovaného na hlavnom pojednávaní uviedla, že táto nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť výchovu syna – obžalovaného a to z dôvodu, že tejto bránil vstupe do detskej izby a aj keď sa jej ako matke podarilo do izby vstúpiť tá po bežnej kontrole detskej izby nič podozrivé nespozorovala a rovnako tak ani na chovaní sa obžalovaného. Skutočnosť, že tak otec L. K. ako aj matka Ing. A. K. túto vedomosť o páchaní trestnej činnosti svojho syna nemali, čo potvrdila aj vykonaná domová prehliadka v ich rodinnom dome na..., kde boli zaistené úplne zhodné komponenty, ktoré boli použité na rúrovú bombu, ktorá bola časovo iniciovaná pri rýchlom občerstvení McDonald's.

Súd opakovane zdôrazňuje reálnu skutočnosť útekovvej väzby, ktorá vyplýva z výpovede svedka S., ktorý uviedol, že obvinený verejne prehlasoval, že v prípade svojho odhalenia zo strany polície plánuje útek. Tieto skutočnosti sú objektívne zdokumentované vo vyšetrovacom spise, ktoré tvorili obsah počítača obžalovaného, z ktorého vyplýva, že sa obžalovaný aktívne zaoberal myšlienkou falšovania občianskeho preukazu, práve kvôli takémuto úmyslu.

Súd neprijal návrh na nahradenie väzby obžalovaný písomným sľubom, nakoľko menovaný je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v skutku 1/ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., a za zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 2, ods. 4 písm. b), písm. c) Tr. zák., a v predmetnej trestnej veci, t. j. z charakteru rozsahu a spôsobu spáchania trestnej činnosti, ktorej sa mal obžalovaný L. K. dopustiť, nevyplývajú žiadne výnimočné okolnosti prípadu z hľadiska pomerov páchatel'a (osobné, rodinné, vecné a pod.).

S poukazom na uvedené súd zamietol žiadosť obžalovaného L. K. o prepustenie z väzby na slobodu ako aj nahradenie väzby zárukou dôveryhodnej osoby, sľubom a dohľadom.»

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci pri preskúmaní zákonnosti väzby sťažovateľa v rámci špecifikácie dôvodov jeho väzby konštatovali skutočnosti, na základe ktorých dospeli k záveru, že

sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, a v súvislosti s týmto podozrením odkázali na v konaní už vykonané dôkazy. Uvedený záver je navyše podopretý aj obsahom uznesenia krajského súdu z sp. zn. 7 To 66/2013 z 30. októbra 2013, z ktorého vyplýva, že dôvodom zrušenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 88/2012 z 19. júna 2013 (týmto rozsudkom bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania skutkov, pre ktoré bolo proti nemu vznesené obvinenie a odsúdený na trest odňatia slobody 25 rokov nepodmienečne) a vrátenia veci späť okresnému súdu bolo objektívne vyšetrenie a posúdenie duševného stavu sťažovateľa nevyhnutné pre posúdenie jeho príčetnosti, ako aj dostatočné vysporiadanie sa s argumentmi obhajoby súvisiacimi s dôvodnosťou a zákonnosťou namietanej právnej kvalifikácie konania sťažovateľa. Z uvedeného je zrejmé, že v predmetnej veci nedošlo k oslabeniu dôvodného podozrenia, že sťažovateľ skutky majúce znaky trestného činu, zo spáchania ktorých bol obvinený, spáchal.

Vo vzťahu k existencii materiálnych dôvodov väzby súdy zúčastnené na rozhodovaní o zákonnosti väzby sťažovateľa poukázali predovšetkým na skutok právne kvalifikovaný v obžalobe ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v štádiu prípravy a za zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 2 a 4 písm. b) a c) Trestného zákona, za ktorý sťažovateľovi hrozí trest odňatia slobody v trvaní od 20 až do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, taktiež poukázali na skutočnosť, že sťažovateľ sa na uvedený skutok dlhodobo systematicky a premyslene pripravoval, ba i rozposlal prostredníctvom pošty zásielky s nástražným výbušným systémom. Zároveň v tejto súvislosti súdy zúčastnené na rozhodovaní vo veci poukázali aj na skutočnosť, že kladú dôraz na to, aby sa vo veci sťažovateľa, v ktorej sa rozhoduje o jeho vine, konalo prednostne a urýchlene. Odôvodnenie tzv. útekovej väzby podopreli súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci okrem iného aj o výpoveď svedka v konaní týkajúcu sa plánovaného útoku sťažovateľa, ako aj v konaní preukázaným úmyslom a aktívnym prístupom sťažovateľa k realizácii myšlienky falšovania občianskeho preukazu.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 29. januára 2014, ako aj obsahu uznesenia okresného súdu z 13. januára 2014 vyplýva, že uvedené súdy sa dôsledne vysporiadali aj so sťažovateľovými návrhmi na nahradenie jeho väzby inými prostriedkami.

Na základe uvedeného možno podľa ústavného súdu konštatovať, že dôvody väzby sťažovateľa uvedené v uznesení krajského súdu z 29. januára 2014 v spojení s uznesením okresného súdu z 13. januára 2014 možno v ich súhrne považovať v danom štádiu trestného konania za dostatočné a relevantné.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu princípu prezumpcie nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že v preskúvanom konaní sa uznesením krajského súdu z 29. januára 2014 nerozhodovalo o vine alebo nevine sťažovateľa, ale súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci preskúmavali zákonnosť pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, z čoho vyplýva, že medzi týmto uznesením a namietaným porušením základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy neexistuje príčinná súvislosť.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2014